

Amenaces. Silencis.

Ll exercici de la llibertat d'informar –o més exactament de l'obligació d'informar– és sovint una activitat incòmoda. De vegades, pot arribar a ser una activitat arriscada. Sempre hi ha persones, grups, o institucions, que s'estimarien molt més no veure's exposades a la llum pública, per raons ben fàcils de comprendre. Ara bé, quan les pressions per retallar la llibertat d'informar són momés *pressions* (retirada de subvencions o de publicitat, i coses semblants), encara, sense deixar de ser condemnables, són reaccions que es poden comprendre i assumir. Quan són amenaces directes, no.

Circula per la ciutat de València un personatge que entre les seues múltiples ocupacions i activitats té les següents: propietari d'una coneguda discoteca on sol acudir la flor i nata de la joventut local simpatitzant amb la ideologia i l'estètica nazi-feixista, president de l'organització nacional-sindicalista CONS, director d'un col·legi per a fills de militars dependent del Ministeri de Defensa, propietari de dues empreses de seguretat que sovint han prestat els seus serveis a organismes públics. No té, per tant, res de particular que aquesta combinació d'activitats tan peculiar siga objecte d'atenció informativa per part del nostre setmanari. Sí que és interessant d'observar, d'altra banda, que un personatge com aquest tinga la responsabilitat d'un centre educatiu del Ministeri de Defensa: ¿ha pensat el Ministeri en qüestió, o l'autoritat de qui depèn el centre, quina classe d'educació i d'ideologia es pot impartir sota la direcció d'una persona d'aquestes característiques? I si ho ha pensat i ho saben, ¿no els importa? També és interessant comprovar que organismes i institucions públiques no tinguen cap empatx a usar els serveis d'empreses de seguretat dirigides per aquest

personatge.

Doncs bé, mentre aquesta informació era elaborada en la nostra redacció, una telefonada anònima va advertir dels perills que suposaria la publicació d'aquests fets: si la informació sobre "*nuestro companero*" arriba a aparèixer, amenaçava, perillava la integritat física dels redactors i col·laboradors d'EL TEMPS, els seus noms, adreces i telèfons poden aparèixer escrits a les parets de València, els seus domicilis, vehicles i persones, poden ser objecte d'agressions directes. Ens considerem *advertits*, i passem l'advertiment als nostres lectors i a *qui corresponga*. Per si de cas.

Al PSOE valencià se li acumulen els problemes. Semblava molt fàcil desfer-se de Blasco, donar una impressió pública d'integritat i d'energia al més alt nivell, i aturar ací el tema. No ha estat possible. La irrupció del ja famós Jacques Lacroix ha fet trontollar tot el programa, i ha fet aparèixer connexions, coneixements, silencis i antecedents que a hores d'ara fan pujar la confusió fins a tocar qui volia ser intocable. Fa més d'un any, EL TEMPS ja parlava de l'operació

Rafalell-Vistabella ("Ciudad Marina de Valencia, S.A."), com a lligada al grup francès Carrefour, al seu torn controlat pel Partit Socialista Francès. Una operació on Lacroix va fer d'intermediari, on Blasco va intervenir activament, i que finalment va contribuir a precipitar la dimissió de Pérez Casado. ¿On era Lerma llavors, què en sabia, i per què no va defensar l'alcalde? Silenci.

Fa dues setmanes, EL TEMPS (com han fet els diaris valencians) explicava extensament l'activitat de Lacroix com a *correu* o home de contacte entre el president de la regió Provença-Costa Blava i el president valencià, i la presència activa del mateix Lacroix en l'intent d'adquisició dels també famosos terrenys de Paterna per a la societat OCC. Operació aturada per Lerma, partidari de l'atribució dels terrenys a Mercasa/UGT. Sense, però, admetre aquest interès. Sense explicacions. Silenci, i destitució del conseller Blasco. Alhora que, per un altra banda, Lerma presta suport públic a l'alcaldesa de Calp (un dels Ajuntaments més *estranyos*, per dir poc, de tot el país), i homenatja Jaume Castells junt amb els agraiats empresaris de la construcció de la Marina. Massa coses que no lliguen.

Tot l'afer Blasco-Lerma-Lacroix, però, ha tingut la virtut de *despertar* les famílies del PSOE valencià. Callen, com han callat (un altre silenci expressiu) en l'últim *Comitè Nacional* del PSPV-PSOE, però parlen entre ells i es preparen.

Per primera vegada en molt de temps, Lerma apareix vulnerable. A partir d'ara no serà prou acusar i destruir els altres, negar i callar, que ha estat fins ara el principi de tota estratègia. Si això significara també el final d'un *estil*, potser hauria valgut la pena.